



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1844/2019
19.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јоаким Харди адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2722/18 од 29.10.2018. године, у седници већа одржаној 19.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2722/18 од 29.10.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 220/17 од 13.02.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог туженог за одбацивање тужбе. Ставом другим изреке је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог број ... од 07.04.2018. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .../...-... од 05.07.2007. године, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, а ставом трећим изреке је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2722/18 од 29.10.2018. године одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду у одбијајућем делу и у делу одлуке о трошковима поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијену пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, бр. 72/11 и 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити применом члана 407. став 1. ЗПП.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог по основу уговора о раду од 05.07.2007. године, распоређен на радном месту домар – ложач у служби заједничких послова, са местом рада у Анексом уговора о раду од 06.10.2016. године измењено је место рада тужиоца и оно се од тада налазило у ... у Оспореним решењем му је отказан уговор о раду са даном 28.04.2017. године због неоправданог напуштања посла пре истека радног времена више од три пута месечно и то у периоду од 14.02. до 27.02.2017. године, чиме је настао отказни разлог из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, члана 153. став 3. тачка 8. и 155. став 1. алинеја 3. Колективног уговора туженог од 02.06.2015. године, чиме није испоштовао радно време у грејној сезони 2016/2017 прописано одлукама туженог од 04.10. и 30.11.2016. године. Пре доношења оспореног решења спроведен је поступак утврђивања повреде радне дисциплине тужиоца, те је тужиоцу достављено писмено упозорење о постојању отказних разлога дана 09.03.2017. године, на које упозорење се тужилац писмено изјаснио 17.03.2017. године потврђујући да је понекад неоправдано напустио своје радно место, али се не осећа одговорним за повреде које су му у упозорењу стављене на терет.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су као неоснован одбили тужбени захтев за поништај решења туженог о отказу уговора о раду тужиоцу и враћања на рад.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Поштовање радне дисциплине подразумева обавезу запосленог да савесно и одговорно обавља послове на којима ради и да поштује организацију рада, што подразумева обавезу поштовања радног времена, савесно, одговорно и благовремено испуњавање обавеза свог радног места, као и одговарајуће понашање запосленог на раду или у вези са радом. Последица непоштовања радне дисциплине и несавесног, незаконитог или неблаговременог испуњавања обавеза свог радног места, регулисане су Законом о раду и уговором о раду који закључују послодавац и запослени.

Уговором о раду закљученим између парничних странака 05.07.2007. године је предвиђено да свака од уговорних страна може да откаже уговор о раду под условима и у случајевима утврђеним законом, односно колективним уговором. Одлуком о распореду радног времена у грејној сезони 21 06/2017 тужилац је распоређен на рад у са одређеним радним временом. Одлука је објављена на огласној табли 04.10.2016. године, са даном примене од 15.10.2016. године.

Основ за престанак правног односа у складу са цитираном законском одредбом је, између осталог, и напуштање радног места пре истека радног времена, противно пропису – одлуци о распореду радног времена, уз свест запосленог о недопустивости таквог понашања. Следом реченог, за законит престанак радног односа неопходно је да радник објективно има сазнање да напуштање радног места пре истека радног времена води престанку радног односа.

Из утврђеног чињеничног стања произлази да је Одлука о распореду радног времена у грејној сезони 2016/2017 била објављена на огласној табли код туженог. Стога је тужилац имао сазнања о распореду радног времена, месту и начину рада, па је био свестан да кршењем прописаног радног времена може настати основ за оказ уговора о раду, како то правилно закључују нижестепени судови.

Непоштовање радне дисциплине као отказни разлог садржи општу клаузулу по којој сваки акт недисциплине може довести до отказа уговора о раду, ако је нарушавање радне дисциплине такво да запослени, с обзиром на све околности случаја, не може да настави рад код послодавца. За овај отказни разлог није нужно да се унапред предвиде радње непоштовања радне дисциплине, већ је довољно да се запослени понаша супротно правилима или захтевима из било ког акта послодавца. Овај отказни разлог је факултативне природе и зависи од воље – иницијативе послодавца да ли ће да га и користи када се за то испуне законски услови. Стога је неосновано указивање у ревизији да понашање тужиоца није било такво да би оправдало отказ уговора о раду, при чему, за постојање овог законског основа за отказ уговора о раду није нужно постојање кривице тј. намере да се прекрши прописана, односно уобичајена радна дисциплина, већ је довољна свест о томе.

Доношењу оспореног решења претходило је писмено упозорење тужиоца о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се и изјаснио, па је тужиоцу омогућено право на одбрану од отказног разлога, због чега је спорно решење законито и са становишта процедуре прописане за његово доношење.

Наводи у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање нису релевантни, с обзиром да се из ових разлога ревизија не може изјавити сходно одредби члана 407. став 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП је одлучено као у ставу првом изреке.

Тужилац није успео у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка, па је применом чл. 153. став 1. и 165. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић